USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: S. s. z., s. r. o.**, zastoupena Mgr. Gabrielou Hamákovou, advokátkou, se sídlem Chelčického 280, 500 02 Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, 118 12 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2000, č. j. 32 293/2000 – 21,

takto:

I. Žaloba **se odmítá** a věc **se postupuje** žalovanému k vyřízení opravného prostředku.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 27. 12. 2000, č. j. 32 293/2000 – 21, zamítlo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy žádost F. š., s. r. o., se sídlem Č. 7, H., ze dne 24. 11. 2000, o udělení souhlasu se zavedením nového studijního oboru „floristika“ na S. š., s. r. o., a s tím související změnu zařazení této školy v síti škol, předškolních a školských zařízení a změnu jejího názvu. Zakladatelem školy byla obchodní společnost F. š., s. r. o.

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy odůvodnilo své rozhodnutí tím, že nebyly ze strany žadatelky splněny podmínky stanovené v § 13b odst. 1 písm. i) zákona č. 564/1990 Sb., o státní správě a samosprávě ve školství, v tehdy účinném znění, zejména nebyly předloženy schválené učební dokumenty odůvodňující zařazení nového oboru do sítě škol. V odůvodnění rozhodnutí se dále konstatuje, že název školy rovněž nemohl být změněn, neboť by nebyl v souladu s § 6 vyhlášky č. 353/1991 Sb., o soukromých školách, neboť v názvu soukromé školy má být vyjádřeno označení druhu a typu školy, popř. označení, které charakterizuje obsah výchovně vzdělávací práce školy. Napadené rozhodnutí obsahuje poučení, podle kterého se proti němu nelze odvolat.

Proti rozhodnutí podala Soukromá střední zahradnická škola managementu a obchodu, s. r. o., žalobu k Vrchnímu soudu v Praze. Domáhá se v ní zrušení rozhodnutí a toho, aby jí žalovaný nahradil náklady soudního řízení. V žalobě namítá nezákonnost rozhodnutí žalovaného a nedostatečné zjištění a zhodnocení skutkového stavu.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla z Vrchního soudu v Praze podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy, v nichž byla přede dnem účinnosti s. ř. s. dána jejich věcná příslušnost, dokončí řízení zahájená před těmito soudy. V předmětné věci bylo přede dnem 1. 1. 2003 zahájeno řízení u Vrchního soudu v Praze a byla dána věcná příslušnost tohoto soudu, neboť obsahem žaloby byl návrh na přezkoumání rozhodnutí ústředního orgánu státní správy, pro které byly podle § 246 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve znění účinném do 31. 12. 2002, věcně příslušné vrchní soudy. Jde-li o věci správního soudnictví, pak se podle § 130 odst. 1 s. ř. s. řízení podle části páté hlavy druhé o. s. ř. účinného přede dnem nabytí účinnosti s. ř. s., v nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (tedy podle ustanovení o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu).

Nejvyšší správní soud po posouzení podmínek soudního řízení dospěl k závěru, že žaloba není přípustná.

Žalobkyně byla aktivně legitimována k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s., i přesto, že rozhodnutí bylo adresováno právnímu subjektu F. š., s. r. o., neboť v žalobě tvrdí, že ona sama byla tímto rozhodnutím přímo zkrácena na svých právech.

Žaloba ve správním soudnictví je mimo jiné nepřípustná podle § 68 písm. a) s. ř. s. tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon. Tímto zvláštním zákonem v daném případě je zákon č. 564/1990 Sb., o státní správě a samosprávě ve školství, ve znění účinném k 27. 12. 2000 (tj. ke dni, kdy ministerstvo ve věci rozhodovalo). Řízení o zařazení škol do sítě škol, předškolních zařízení a školských zařízení (dál jen „síť“), resp. změny v zařazení či vyřazení ze sítě, včetně opravného prostředku proti prvostupňovému rozhodnutí orgánu státní správy upravuje § 13a a násl. tohoto zákona. Ustanovení § 22 zákona stanoví, že obecné předpisy o správním řízení se nevztahují na soukromé školy. Možnost podat opravný prostředek proti rozhodnutí o zařazení do sítě upravuje § 13b odst. 7 a 8 zákona. Tato ustanovení platí i pro případ, kdy se rozhoduje v důsledku změn v údajích, které zřizovatel uvedl v žádosti o zařazení do sítě. Podle § 13b odst. 9 tohoto zákona, totiž dojde-li ke změnám v údajích zaevidovaných v síti, je zřizovatel povinen oznámit to orgánu státní správy, který zařazuje do sítě, a doložit příslušné doklady. Tento orgán pak rozhodne podle § 13b odst. 3 zákona, podle něhož je kromě jiného povinen v rozhodnutí poučit žalobce o možnosti podání odvolání.

Podle 46 odst. 5 s. ř. s. podal-li navrhovatel návrh v soudním řízení správním proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas. Včasnost se přitom posuzuje vzhledem ke lhůtě pro podání návrhu k soudu, nikoli správnímu orgánu.

V daném případě šlo o rozhodnutí ústředního orgánu státní správy, proti kterému lze podle § 13b odst. 8 zákona č. 564/1990 Sb. do 15 dnů od doručení rozhodnutí podat rozklad, o němž rozhodne vedoucí ústředního orgánu státní správy na základě návrhu jím ustavené komise. Napadené rozhodnutí však obsahovalo vadné poučení, podle něhož se proti tomuto rozhodnutí nelze odvolat. Poučení o odvolání zahrnuje i případné poučení o rozkladu, neboť o rozkladu se rozhoduje též v odvolacím řízení v širším slova smyslu (srv. rubriku části čtvrté oddílu prvního správního řádu). Z tohoto poučení vycházela i žalobkyně. Žalobkyni bylo doručeno rozhodnutí žalovaného dne 10. 1. 2001. Podle § 250b občanského soudního řádu v tehdy platném znění mohla podat žalobu do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí správního orgánu.

Jelikož byla žaloba doručena soudu dne 2. 3. 2001, byl návrh podán u soudu včas. Podle § 46 odst. 5 věta druhá s. ř. s. tedy platí, že rozklad byl podán včas.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo než žalobu odmítnout podle § 46 odst. 5 s. ř. s. a věc postoupit žalovanému k vyřízení opravného prostředku (rozkladu).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2004

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu